

— Вие учител ли сте? го попита младият мъж със сините очи.

— А, да... аз съм учител в това село, отвърна малка позабъркан Дико.

— Е, учат ли се децата? Възприемат ли? попита пакъ непознатият гостъ.

— Учатъ, учатъ! Каквото имъ кажа, всичко запомнятъ, отвърна даскалътъ вече поуспокоенъ. А ваша милостъ отъ къде е?...

— Азъ съмъ австрийски пода-никъ... отъ Австрия ида... Дойдохъ тукъ малко тютюнъ да купя... имамъ фабрика. Ефендимъ, обърна се той къмъ бея, който равнодушно слушаше разговора, като дойдешъ у нашата земя, ще ми бждешъ гостъ.

— Бива, бива, чорбаджи, отвърна той, поласканъ отъ поканата, що му правѣше богатиятъ ингилизецъ. Ако е рекълъ Аллахъ и това ще стане. А сега трѣбва да си ходиме. Хей, Хасане, Али, Османе... хайде... Излѣгали сж ни. Какъ може този чорбаджи размирникъ да е, добави Али Чаушъ и, като вежливо се сбогува съ събеседника си, придруженъ отъ заптиетата, се измъкна изъ двора. Едно куче се спустна подиръ тѣхъ, полая, полая, па сви опашка и потъна въ мрака къмъ оборитъ.

Селото тръпнѣше въ чудно хубава пролѣтна нощъ. Тихъ вѣтрецъ подухваше отъ заспалия Балканъ. Месецътъ, изплавалъ на тъмния небосклонъ, освѣтяваше дървенитъ кѣщи съ мъхясали плочи по покривитъ и щъркелови гнѣзда по коминитъ.

— Казвай, Дяконе, защо бѣ дошелъ беятъ тукъ? запита нетърпеливо Дико Боневъ когато заптиетата из-

чезнаха въ нощната тъмнина.

— Пакъ предателство, братко мой, може би то ще ме погуби, поклати тѣжно глава Левски. Подушилъ Али Чаушъ отъ нѣкой, че ще дойда тая вечеръ при дѣдо Вельо, дошелъ съ заптиета, разположилъ се подъ крушата и зачакалъ. И азъ щѣхъ да се хвана въ капана, ако не бѣше ме срещнало унучето на дѣдо Вельо, което ми каза, че турци имало у тѣхъ. Азъ веднага разбрахъ каква е работата, отидохъ при единъ нашъ човѣкъ, преоблѣкохъ се въ тѣзи дрехи, взехъ фалшиви документи и дойдохъ тукъ.

— Но защо си дошелъ? го прексна учуденъ учителътъ.

— Дойдохъ да се запозная съ бея и спечеля довѣрието му. Ако се криехъ, нѣмаше нищо да направя... а така, на свобода... Пъкъ и доста работа имамъ въ това село, завърши Дяконътъ.

Очитъ му, сини като кристални планински езера, потъваха въ нѣкаква мъгла, която ги правѣше непроницаеми.

— Вѣчно предпазливъ, вѣчно съобразителенъ! извика възхитенъ Дико. Дай да те цѣлуна, Дяконе!

И той буйно запрегрѣща Левски. Отстрани дѣдо Вельо го гледаше весело усмихнатъ и въ старчески-тѣ му, вече потъмнѣли очи, грѣеше голѣма радостъ.

Вечерниятъ вѣтрецъ продължаваше да подухва отъ Балкана и листата на крушата тихо шумѣха. Надъ главитъ на седналитъ подъ нея се ронѣха бѣли цвѣтове.

Месецътъ засмѣно ги гледаше презъ клонищата и продължаваше да плава срѣдъ безброй звезди.

— Не бой се! успокоява го баща му. Куче, което лае, не хапе.

— Да, но ако престане да лае? отговаря Петърчо.

Нединъ Горски — София

— Днесъ видѣхъ, че боядисватъ училището ви, казва бащата на Митко. Бѣло или жълто искашъ да бжде?

— По-добре да бжде блокирано, отвръща Митко, който е доста мързеливъ.

Митко Сибѣ

Петърчо и баща му минаватъ край единъ дворъ, отъ който изкача куче и започва да лае. Петърчо се притиска до баща си.